

доста под общия размер на санкцията, която Комисията иска да се наложи на Италия, е невъзможно да се разберат причините за прилагането на фиксираните поправки, които при всички положения, са непропорционални и прекомерни. Следователно освен очевидната липса на мотиви се констатира и нарушение на принципа на пропорционалност.

2. Второто правно основание е изведено от съществени процесуални нарушения (член 269 ДФЕС, предишен член 253 ЕО) от гледна точка на липса на мотиви. Нарушение на принципа на пропорционалност. Нарушение на член 6, параграф 3 ДЕС от гледна точка на нарушение на основните принципи на оправданите правни очаквания, на правната сигурност, на липсата на обратна сила на материалните норми. Нарушение на член 32, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета от 21 юни 2005 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 209, стр. 1 Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 193). Нарушение на принципа „ne bis in idem“.

По тази точка жалбоподателят твърди, че вследствие на започнато през 2003 г. проучване Комисията е приложила корекция спрямо държавата членка за финансовата 2009 година относно организирането на системата за възстановяване на органите платци, изчислена в зависимост от стойността на случаите, които — предвид обстоятелството, че към съответния момент Комисията не е взела решение за тях на основание на действащите към този момент общностни разпоредби — са били сметени от Комисията за попадащи в обхвата на новата правна уредба и следователно регламентирани от т.нар. норма „50 — 50“, въведена с Регламент (ЕО) № 1290/05. Въпросната финансова корекция е незаконосъобразна, тъй като възлага автоматично в тежест на държавата членка 50 % от съответния размер по силата на член 32, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 1290/05, незаконосъобразно приложен с обратна сила към проучване на управлението на дълговете, чийто основен предмет е „положението, което се наблюдава през 2002/2003 г.“, както изрично приема самата Комисия. Освен това, що се отнася до случаите, предмет на проверката, италианската държава вече е понесла финансова корекция от 50 % на основание член 32 от Регламент № 1290/2005 с Решение С(2007) 1901 на Комисията от 27 април 2007 г. По този начин с обжалваното решение Комисията прилага към същите случаи и въз основа на същите твърдения за нарушения допълнителна еднократна финансова корекция, възлизаща на 100 % от размера на невъзстановените дългове. Следователно е незаконосъобразно и явно непропорционално след много години да се налага допълнителна санкция от 50 %, която освен всичко останало е и открито нарушение на принципа „ne bis in idem“.

3. Третото правно основание е изведено от погасяването на санкционните правомощия на Комисията. Надхвърляне на разумния срок за приключване на разглежданите проучвания. Нарушение на член 32, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 1290/05. Нарушение на принципа „ne bis in idem“.

При условията на евентуалност спрямо второто правно основание, в хипотеза, в която член 32, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 1290/05, приложен с обратна сила от Комисията към разглежданите проучвания, бъде сметен за процесуална норма, жалбоподателят изтъква незаконосъобразност на горепосочената корекция поради надхвърляне на четиригодишния погасителен срок от за упражняване на

санкционните правомощия на Комисията. При условията на евентуалност спрямо предходното жалбоподателят сочи незаконосъобразност на горепосочената корекция поради надхвърляне на разумния срок за въпросните проучвания. Като се има предвид, че посочените проучвания не са били приключени в разумен срок (от откриването им са изминали осем години), държавният бюджет е понесъл значителни финансови вреди поради решението на Комисията С(2007) 1901 за фиксирана корекция от 50 % относно същите случаи — предмет и на обжалваното понастоящем решение, което освен всичко останало е и открито нарушение на принципа „ne bis in idem“.

Жалба, подадена на 21 януари 2011 г. — Италия/Комисия

(Дело T-45/11)

(2011/С 80/55)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Италианска република (представител: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

— да се отмени Решение С(2010) 7893 окончателен на Комисията от 10 ноември 2010 г., нотифицирано на Италианската република с писмо от 11 ноември 2010 г. SG-Grefe (2010) D/18018, с което се отказва препращането на дело COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo.

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е насочена срещу решението на Комисията за отказ на искането на италианския орган по защита на конкуренцията за препращане, на основание на член 9 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (регламент за сливанията на ЕО) (ОВ L 24, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201), на преценката на нотифицираната на Комисията концентрация, чрез която Crédit Agricole S.A. придобива изключителен контрол посредством дъщерното си дружество Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A. над Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A. — понастоящем под контрола на Intesa Sanpaolo.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет правни основания.

1. Първото правно основание се извежда от нарушение на член 9 от Регламент (ЕО) № 139/2004, доколкото Комисията счита искането за препращане за просрочено и немотивирано.
2. Второто правно основание се извежда от нарушение на член 9, параграф 2, букви а) и б) и параграф 3, първа алинея, буква б) и втора алинея от Регламент (ЕО) № 139/2004, както и от липса на мотиви.

В това отношение жалбоподателят поддържа, че Комисията неправилно е придала значение на факта, че след концентрацията пазарните дялове нямало да се променят. Всъщност Crédit Agricole ще получи такива дялове посредством концентрацията, а не вследствие на вътрешно разрастване както при Intesa Sanpaolo преди концентрацията. Ето защо последната засяга провинциалния пазар на услуги за банкиране на дребно.

3. Третото правно основание се извежда от нарушение на член 9, параграф 2, букви а) и б) и параграф 3, първа алинея, буква б) и втора алинея от Регламент (ЕО) № 139/2004, както и от липса на мотиви.

Жалбоподателят счита, обратно на твърдяното от Комисията, че провинциалният пазар на банковите услуги съществува: потребителите на тези услуги всъщност не са склонни да се придвижват и за други оператори е трудно да навлязат на наситения провинциален пазар. Следователно е налице ограничен пазар, който не съставлява съществена част от общия пазар.

4. Четвъртото правно основание се извежда от нарушение на член 9, параграф 2, букви а) и б) и параграф 3, първа алинея, буква б) и втора алинея от Регламент (ЕО) № 139/2004, както и от липса на мотиви.

В това отношение жалбоподателят изтъква, че Комисията не е взела предвид производството за нарушение, образувано от органа по защита на конкуренцията срещу Crédit Agricole и Intesa Sanpaolo, които следователно трябва да се разглеждат, с цел определяне на последиците върху пазара, като свързани страни и неконкурентни предприятия.

5. Петото правно основание се извежда от нарушение на член 1 и член 9, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 139/2004, както и на принципите на субсидиарност и на пропорционалност.

Жалбоподателят счита, че концентрацията няма общностно значение и че органът по защита на конкуренцията е в най-подходящо положение, за да я разгледа. Комисията трябвало най-малкото да препрати частта от концентрацията, отнасяща се до посочените в решението провинциални пазари.

Жалба, подадена на 24 януари 2011 г. — Deutsche Lufthansa и др./Комисия

(Дело T-46/11)

(2011/С 80/56)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Deutsche Lufthansa AG (Кьолн, Германия), Lufthansa Cargo AG (Kelsterbach, Германия) и Swiss

International Air Lines AG (Базел, Швейцария) (представители: S. Völcker, F. Louis, E. Arsenidou и A. Israel, lawyers)

Отговорник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателите

- да се отменят членове 1—4 от обжалваното решение;
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалба за отмяна на Решение на Комисията (С(2010) 7694 окончателен от 9 ноември 2010 г. по преписка COMP/39.258 относно процедура за прилагане на член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (превоз на стоки по въздуха).

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите се позовават на четири правни основания:

1. Първо правно основание, според което обжалваното решение нарушава член 11, параграфи 2 и 1 от Споразумението между Европейската общност и Конфедерация Швейцария като се основава на осъществени в Швейцария контакти между конкуренти.
2. Второ правно основание, според което обжалваното решение нарушава член 1, параграф 2 от Регламент № 3975/87 ⁽¹⁾ като се основава на контакти между конкуренти, осъществени преди 1 май 2004 г. на територията на юрисдикции извън ЕИП, за да установи:
 - нарушение на член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, в което участват европейски превозвачи (включително жалбоподателите) преди 1 май 2004 г.;
 - началния момент на единствено и продължавано нарушение преди 1 май 2004 г., за да може да приеме, че има започнало точно на тази дата нарушение.
3. Трето правно основание, според което обжалваното решение нарушава член 101 ДФЕС, член 53 от Споразумението за ЕИП и член 8 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Конфедерация Швейцария като приема, че контакти между конкуренти, осъществени на територията на юрисдикции извън ЕИП, са част от същото единствено и продължавано нарушение, което се отнася за контакти между конкуренти, осъществени на ниво централно управление.